

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלהמ"מ 53990-04-23

לפני **כב' השופטת ציפי כהן אביטן****תובע** 1. **פלוני****ע"י ב"כ עוה"ד רינת קלי אלמקייס****נגד**1. **פלונית****נתבעת****ע"י ב"כ עוה"ד איילת דקל****פסק דין**

לפני תביעה לפיצוי כספי בסך של 450,000 ₪ בגין פרסום לשון הרע.

רקע כללי בתמצית

1. התובע והנתבעת הינם בני זוג לשעבר, אשר נישאו זל"ז בשנת 2018 והתגרשו זמ"ז בשנת 2020. לתובע אלו נישואין שלישיים ואילו לנתבעת אלו נישואים ראשונים. לבני הזוג שני ילדים משותפים: ילידי 2018 ו-2020.
2. התובע הינו בעיסוקו ועובד כיום בחברת "X". הנתבעת הינה עובדת בחברת "Y".
3. התביעה דן עוסקת בשלושה פרסומים:

- (א) תלונה שהוגשה למשטרת ישראל ביום 2.9.2020 ע"י הנתבעת כנגד התובע באשמת בילוש ו/או הטרדה ו/או תקיפת סתם ו/או מעשה סדום שלא בהסכמה. כאשר התיק (פלא ...) נסגר ביום 9.2.2021 (להלן: **"התלונה במשטרה"**).
- (ב) פרסום בפייסבוק ביום 12.11.2020, בו הנתבעת מספרת על מעשיו של התובע ועל יציאה ממעגל האלימות (להלן: **"הפרסום בפייסבוק"**).
- (ג) ראיון של הנתבעת בתכנית טלוויזיה, שם הנתבעת השתתפה בפאנל ושייכה את עצמה למעגל הנשים המוכות (להלן: **"הראיון בטלוויזיה"**).

תמצית טענות התובע

4. לטענת התובע, הנתבעת פתחה במסע נקמה כנגד התובע, לאחר פרידת בני הזוג, וזאת מתוך מניעים נקמניים, תוך רצון מובהק להרוס את שמו הטוב, לפגוע בו מקצועית, אישית וחברתית.

5. הנתבעת הגישה תלונת שווא במשטרה ביום 2.9.2020 תוך שטענה כי התובע נהג בה באלימות פיזית, מילולית וכלכלית וביצע בה מעשה סדום. התובע זומן למשטרה, ולאחר נטילת טביעות אצבע ובדיקת ד.נ.א, שוחרר בערובה. לאחר חקירה ממושכת של כשנה, ולאחר בחינת הראיות, הוחלט בפרקליטות על סגירת התיק "מחוסר אשמה".
6. בניגוד לטענת הנתבעת, התובע לא נהג באלימות כלכלית כלפי הנתבעת ואף לא כפה עליה לצאת לעבוד.
7. התובע מעולם לא נהג בנתבעת באלימות פיזית, מילולית, מינית או כלכלית.
8. התובע הינו אדם נורמטיבי, ללא עבר פלילי, עובד ציבור, אשר כל חטאו הוא שנישא לנתבעת אשר החליטה לנקום בו.
9. הגשת תלונת שווא עולה לכדי פרסום לשון הרע לפי החוק.
10. הגם כי בפוסט שפרסמה הנתבעת בפייסבוק לא הוזכר שם, אבל כל מכריה ומכרי התובע יודע כי מכוונת כלפי התובע, כפי שהעיד חברו של התובע. לפרסום היו תגובות וחשיפה, ובכך נפגע שמו הטוב של התובע.
11. הנתבעת התראיינה ב.... כחלק מפאנל במסגרת פרוייקט "....." ויום המאבק לאלימות כנגד נשים ושם סיפרה כי חוותה אלימות פיזית. לתכנית היו למעלה מ-5000 צפיות וכן שיתופים רבים ותגובות רבות.
12. אין ספק שכל הפרסומים נעשו ע"י הנתבעת בכוונת זדון ובמטרה להכפיש את שמו של התובע. ולכן יש לחייב בכפל פיצוי.
13. התובע חש עד היום כי עבר משפט ציבורי על ידי משפחתו וסביבתו והדבר פגע פגיעה אנושה וקשה בחייו.
14. הנתבעת ממשיכה לפרסם פרסומי שקר כי יצאה ממעגל האלימות.

תמצית טענות הנתבעת

15. לטענת הנתבעת, התובע אינו אדם "תמים" או "קרוב" כפי שמצייר את עצמו.
16. הנתבעת חוותה מצד התובע התעללות, אשר התבטאה בהשפלות, הגבלות פיזיות וכלכליות, ותמרון תמידי, שהביאה אותה להטיל ספק במחשבות, בזכרונות, ובאירועים סביבה וכמעט גם בשפיותה, והביא להיווצרות בועה פנימית מעוותת.
17. התובע התקין בבית מצלמות אבטחה, באופן בו הנתבעת היתה נתונה תחת עינו הפקוחה של התובע 24 שעות ביממה.
18. התנהגותו של התובע כלפיה הביאה את הנתבעת לרף חרדה גבוהה ולבטחון עצמי נמוך. התובע עורר בה תחושה תמידית כי מרבית מעשיה שגויים ופסולים, הנתבעת חששה ממנו והיתה עסוקה כל העת בלמצוא חן בעיניו.
19. התובע היה מטיח בה עלבונות, נהג להענישה באמצעות שתיקות ארוכות, עד אשר היתה נכנעת ומתנצלת ודורש ממנה לכתוב מכתבי התנצלות, מחליט את ההתנהלות הכלכלית ועל האופן בו תתלבש, נהג לכפות עליה לכוונתו "בעלי היקר".

20. בטרם עזבה את הבית, ובטרם הגישה תלונה במשטרה, שוחחה הנתבעת עם גרושתו השניה של התובע ועם בחורה בשם "א", אשר שיתפו אותה בחוויות דומות שחווי מצד התובע, ולכן החליטה לפנות למשטרה לקבלת עזרה.
21. התובע הגיש נגדה 15 תלונות במשטרה.
22. הנתבעת מטופלת עד היום במרכז למניעת אלימות.
23. התובע שלט בנתבעת באובססיביות מוחלטת, והתעללה בה פיזית, מילולית, מינית, כלכלית, נפשית וכספית.
24. עצם סגירת התיק במשטרה אינה גורעת מהגנת "אמת בפרסום", כאשר התובע אף הודה במשטרה בארועים המיוחסים לו, אך תירץ את מעשיו כמעשי "הומור".
25. התובע הודה כי החתים את הנתבעת על הסכם לקיים עמו יחסי מין, אך התייחס לכך כ"הומור".
26. לעניין הפרסום בפייסבוק, טוענת הנתבעת כי אין המדובר בפוסט שפרסמה, אלא בתגובה לפוסט שהתייחס לניסיון הרצח של שירה איסקוב. כאשר לפוסט היו אלפי תגובות של נשים. שם משפחתה בתגובה היה שם נעוריה. בתגובה לפוסט אין אזכור שמו של התובע, אלא חוויה שחוותה, תוך קריאה לגיטימית לנשים לצאת ממעגל האלימות. לנתבעת עומדות הגנת "אמת בפרסום" ו"תום הלב".
27. התובע לא זכר מי החבר אשר העביר לו את הפוסט ואף לא זימן אותו להעיד.
28. לגבי תכנית הטלוויזיה, לתובע נודע על כך, מאימו, רק כשנה לאחר השידור. התובע הודה שאף אחד לא פנה אליו בענין השידור. הנתבעת שיתפה בפנל בחוויה האישית שלה. שמו של התובע כלל לא אוזכר, בעוד התובע הוא אשר חשף את עצמו ואף הכפיש את שמה של הנתבעת בכוונת מכוון לפגוע בה.
29. המדובר ב"תביעת הפחדה", אשר מטרתה לשתק את הנתבעת ולהחליש אותה נפשית וכלכלית.

דיון והכרעה:

30. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק") מגדיר מהו "לשון הרע":

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

31. [סעיף 2 לחוק](#) מגדיר "פרסום מהו":

- (א) פרסום, לענין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות –

- (1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע"

32. [ב"א 751/10 פלוני נ' אילנה דיין אורבך](#) [נבו] (מיום 8.2.12) סקר בית המשפט העליון את האופן בו יש לבחון תביעות בגין לשון הרע:

"בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, אז-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים".

33. שאלת היותו של הפרסום "לשון הרע" נבחנת על פי הוראת [סעיף 1 לחוק](#). כאשר המבחן הינו אובייקטיבי "ועיקרו במובן שאדם סביר מייחס לפרסום, בהקשר לשאלה האם היה באותו מובן כדי לפגוע בכבודו ובשמו של האדם." (ר': כב' השופטת פרוקציה [ב"א 10520/03](#) בן גביר נ' דנקר [נבו] (מיום 12.11.2006)),

התלונה במשטרה

34. בפסיקה נקבע כי הגשת תלונה במשטרה, המייחסת לאדם עבירה פלילית, עולה כדי פרסום "לשון הרע" כמשמעותה בחוק. שכן, יש בכך משום דבר שפרסומו עלול "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצידם" ([סעיף 1\(1\) לחוק](#)). וכן, "לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו" ([סעיף 1\(3\) לחוק](#)). הפרסום אף מיועד "לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע" ([סעיף 2\(ב\)\(1\) לחוק](#)).

וכדברי כבוד השופטת ד' ברק ארז [בע"א 7426/14 פלונית נ' דניאל](#), [נבו] (מיום 14.3.16):
"מסירת תלונה לפיה אדם עבר עבירה פלילית כלפי אדם אחר, היא "על פניה" לשון הרע כמובנה בחוק איסור לשון הרע".

35. בענייננו, הנתבעת הגישה תלונה במשטרה כנגד התובע, בגין אלימות פיזית/ כלכלית/מינית, כאשר, בסופו של יום, התיק נסגר בשל חוסר אשמה. אין ספק כי בעצם הגשת תלונה, כאמור, הציגה הנתבעת את התובע באור שלילי, וככל הנראה, הוציאה לו שם רע בקרב חבריו ומכריו ובמקום עבודתו. וכי יש בכך פגיעה בשם הטוב של התובע. הדבר אף עלול לפגוע באורחות חיו, בכבודו ובשמו הטוב של התובע. כל אדם סביר היה רואה בהגשת תלונה חמורה שכזו, על בילוש ו/או הטרדה ו/או תקיפת סתם ו/או מעשה סדום שלא בהסכמה, משום פרסום לשון הרע כנגד התובע.

36. יחד עם זאת, עצם סגירת התיק כנגד התובע, בעילת חוסר אשמה, אין בה, כשלעצמה, בנסיבות העניין, כדי להעיד בהכרח כי מדובר בתלונת שווא ואינה שוללת את האפשרות כי הארועים, אשר בגינם הוגשה התלונה, אכן התרחשו.

37. בעניין זה אציין כי הנתבעת העידה כי פנו אליה מהפרקליטות, על מנת לבדוק באם מעוניינת להמשיך בהליך הפלילי והיא השיבה בשלילה. לדבריה: **"כי התגרשתי ממנו ואני לא רוצה את המלחמות האלה...וכי פחדתי מהמשך התהליך הזה."** (עמ' 101 לפרו' שורות 22-27)
 38. כפי שיפורט להלן, התובע הודה כי מרבית האירועים, אשר בגינם הוגשה התלונה במשטרה, אכן התרחשו. אך, לגרסתו, המדובר בהתנהלות בהומור או בהסכמה.

39. זאת ועוד, סבורני כי עומדת לנתבעת, בנסיבות העניין, הגנת תום הלב הקבועה **בסעיף 15(8) לחוק**, לפיו קיימת הגנה טובה באם הפרסום נעשה בתום לב בנסיבות בהן המדובר ב"תלונה שהוגשה לרשות מוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה".
 40. משטרת ישראל הינה "רשות מוסמכת" עפ"י דין.

41. לעניין תום הלב, נקבע **בסעיף 16(א) לחוק**, כי באם הוכיח נתבע כי ביצע את הפרסום **"באחת מהנסיבות המפורטות בסעיף 15 לחוק ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות"**, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב".

42. יחד עם זאת, תובע יכול שישתור את החזקה העומדת לזכות הנתבע בהעלותו את חזקת היעדר תום-לב **שבסעיף 16(ב) לחוק**:
"חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

- (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;
- (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;
- (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15."

(ר' גם: [ע"א 5653/98 פלוס נ' חלוץ](#), פ"ד נה(5) 865).

43. כב' הנשיא א' ברק בע"א 788/79 אברהם ריימר נ' עזבון המנוח רייבר, פד.לו (2) 141 עמד על משמעות תום הלב באשר לאמונה של המפרסם באמיתות הפרסום:

"בקביעתה של הגנה זו ביקש המחוקק לקבוע איזון עדין בין השמירה על שמו הטוב של אדם לבין הצורך לאפשר לבני הציבור להתלונן בפני המשטרה על עבירות שבוצעו, ובכך לעודד הבאתם של עבריינים לדין, מבלי שהמתלוננים יעמדו בפני הסיכון של תביעה בגין לשון הרע. הצורך להבטיח את האיזון האמור הוא הקובע את הדרך הראויה לפירוש של מושג תום הלב בסעיף 15(8) האמור. נראה לי, כי עלינו לפרש את "תום הלב" בהקשרה של הגנה זו כמתייחס לאמונה של המפרסם באמיתות הפרסום. אדם, המתלונן בפני המשטרה על עבירה שלפי אמונתו בוצעה על ידי פלוני, זכאי להגנת החוק, גם אם מסתבר כי אמונתו מוטעית היא, שכן בנסיבות אלה ראוי הוא, כי האינטרס הפרטי של הנפגע יפנה דרכו לאינטרס הציבורי, שאם לא כן יחששו בני הציבור להגיש תלונות. לעומת זאת, אם המתלונן אינו מאמין באמיתות תלונתו ויודע כי אינה אמת, אין כל אינטרס ציבורי במתן הגנה למתלונן ואין כל אינטרס ציבורי בעידוד התנהגות שכזו".

44. במקרה דנן, הרושם המתקבל מהתשתית הראייתית שנפרשה לפני הוא שתלונות הנתבעת לא חרגו מתחום הסביר בנסיבות המקרה ו/או כי התלונות (כולן או חלקן) לא היו אמת ו/או כי הנתבעת לא האמינה באמיתות תלונתה. על כן, מצאתי, כי בהתאם לסעיף 15(8) לחוק וסעיף 16(א) לחוק, עומדת לנתבעת חזקת תום הלב, אותה לא עלה בידי התובע לסתור.

45. התובע, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, הודה במרבית המעשים שייחסה לו הנתבעת בתלונתה במשטרה, אלא שטען כי הדברים נעשו בהומור ו/או בהסכמה.

46. להלן אבחן את עיקרי ההאשמות שפירטה הנתבעת בתלונתה ואת גרסת התובע במשטרה ו/או בעדותו לפני בהליך דנן:

(א) התובע דרש מהנתבעת לכנותו "בעלי היקר" והכריח אותה לעדכן אותו "כשהולכת לשירותים".

על האשמות אלו השיב התובע בחקירתו במשטרה:

"זה משהו שנבנה ביננו במהלך הנישואים ואפילו לפני כן היינו מיידעים אחד את השנייה איפה אנחנו והיינו קוראים האחד לשנייה בבעלי היקר ואישתי היקרה, לצערי הרב אישתי משקרת המון והיא מודעת לבעיה הזו והיא אמרה לי לא מעט פעמים שאמא שלה משהיא קטנה שאם תשקרי תקבלי הכל...."

בחקירתו הנגדית העיד התובע:

"אני לא ביקשתי, לפני הנישואים, לפני שהתחתנו, גרושתי רצתה מאוד להתחתן איתי ולקרוא לי "בעלי היקר", אהבנו את הכינויים, אני קראתי לה גם "אשתי היקרה", במקרה ולא הייתה קוראת, לא היה נעשה שום נזק, הכל בסדר, זה נורא מחמם וכיף שקוראים ככה, אני מניח שאת גם קוראת לבעלך "בעלי היקר".

(עמ' 64 שורות 27-31)

הנתבעת העידה על כך בחקירתה הנגדית:

"עו"ד קלי: או-קיי. את אומרת שכל מילה, הוא ביקש ממך לקרוא לו "בעלי היקר".

העדה, גב': נכון.

עו"ד קלי: איך הוא היה קורא לך?

העדה, גב': "אשתי היקרה".

עו"ד קלי: את ביקשת ממנו או שזה משהו מעצמו?

העדה, גב': לא, אני לא ביקשתי ממנו, הייתה לנו שיחה טלפונית של 3 שעות שהוא מבקש "בעלי היקר".

עו"ד קלי: מה היה קורה אם לא היית קוראת לו "בעלי היקר"?

העדה, גב': הוא היה רב איתי."

(ב) התובע התקין מצלמות בתוך הבית, המחוברות לטלפון שלו, וחייב את הנתבעת לבקש ממנו רשות לצאת מהבית.

בחקירתו במשטרה אישר כי הותקנה בבית מצלמה, אך לטענתו, "לצרכי אבטחה" המחוברת לטלפון של שניהם "ובבוקר אני מפעיל את המצלמה כשאני יוצא מהבית".

התובע אישר זאת גם בחקירתו הנגדית בבית המשפט:

"עו"ד דקל: המצלמות היו בתוך הבית או גם מחוץ לבית?

העד, מר: אנחנו בתוך הבית.

עו"ד דקל: רק בתוך הבית. כדי לראות אם פורצים מגיעים לא הייתה מצלמה על הדלת בחוץ?

העד, מר: לא' זו הייתה מצלמת תנועה' שברגע שיש תנועה' בדיוק כמו שציינתי' גם לגבי הילד שהוא קס' ישר מזהה תנועה' אז היא הייתה הולכת או לחלון או לסלון.

עו"ד דקל: וכשהיא הפסיקה להניק ושהילדים כבר לא הסתובבו בבית וכבר הילדים הלכו לגנים וקמתם בבוקר' ניתקתם את המצלמות? כי כבר לא היה בהם צורך.

העד, מר: המצלמות היו כבויות, הייתה לה גישה גם למצלמה והיא לא ביקשה לנתק את המצלמות, כמו שאמרתי, היו לביטחון הבית, לא רק לילדים, גם לביטחון הבית וציינתי את זה לפני שנייה.

עו"ד דקל: אתה ציינת ואמרת שהמצלמות היו לביטחון כי היו הרבה פריצות,

העד, מר: נכון.

עו"ד דקל: זה מה שאתה אמרת.

העד, מר: מספר פריצות, נכון.

עו"ד דקל: מספר פריצות באזור שלכם, אבל לא הייתה מצלמה מחוץ לדלת כדי לראות את הפרויקט שמגיע, אם הגיע.

העד, מר : אין צורך גברתי.
 עו"ד דקל : אין צורך?
 העד, מר : המצלמה היא מצלמת תנועה והסברתי, אם הילד קם, או פורץ מגיע מהדלת, או מגיע מהגג, או מגיע מהחלון, היא זזה והיא מזהה והיא מצלמת.

(עמ' 41 לפרו')

(ג) התובע "מחטט" בטלפון של הנתבעת ואף שלח פעם הודעות מהטלפון שלה לאמה ולחברתה.

התובע מסר בחקירתו במשטרה כי "הטלפונים היו פתוחים אחד לשני. וידענו את הקוד אחד של השניה".

(ד) כאשר הנתבעת התקלחה התובע העביר את המים למים רותחים וגרם לה לכוויות ברגליים.

התובע בחקירתו במשטרה מכחיש וטען כי לא יפגע בה וכי באם אכן נגרמו לה כוויות, מדוע לא פנתה לטיפול רפואי?!

(ה) התובע נטל סכין קצבים, שם מגבת על הראש. התיישב לה על הטוסיק וקרא : "אללה ואכבר". (גם הנתבעת מסרה במשטרה כי התובע אמר "שזה בצחוק", אך, לדבריה, "זה לא מצחיק בעיני").

התובע השיב על כך בחקירתו במשטרה :

"קודם כל זה נכון ראינו סרטון מצחיק שבאים ומבעירים במיטה אישה עם סכין הראתי לה את הסרטון ואז בחצי קריצה וחיוך היא אמרה לי "אתה לא תעשה לי את זה נכון?" בסוגריים כאילו היא חיכתה שאני יעשה לה את זה. אני בנאדם מאוד מצחיק עושה המון שטויות גם לבנים שלי קולות ופרצופים לא משהו לא חוקי כמובן ואז חזרתי באמת מהעבודה ואמרתי אני אפתיע אותה בצחוק כי היא ישנה חזק ובאתי למיטה וצעקתי אללה ואכבר ורציתי לראות את התגובה שלה והיא התעוררה אחרי שהיא ראתה שזה אני היא התחילה לצחוק ואמרה לי ציפיתי שתעשה את זה וזהו"

(ו) התובע דחף את הנתבעת בעבר "דחיפה חזקה אבל לא יותר מדי", הזמינה משטרה, אך לא הגישה תלונה.

טען בחקירה כי כ"א רצה להרים את הקטין "והתנגשנו אחד בשני".

(ז) כשרבו בבית אמה, חטף התובע את הילד מידיה של הנתבעת ו"צעק עלי שאני לא לוקחת אותו", משך לה את השיער כדי לנשק אותה בכח- התובע הכחיש זאת בחקירתו במשטרה.

(ח) אלימות מינית- התובע דרש ממנה לעשות סקס מידי יום. וכאשר סירבה היה כועס. הכריח אותה פעמיים לבצע מין אנאלי. לדבריה: "לא התנגדתי לזה".... "מאז הפעמיים היו עוד פעמים שעשיתי איתו אנאלי מתוך רצון לרצות אותו למרות שלא באמת רציתי את זה".... "הוא כל הזמן לחץ אותי לעשות סקס גם כשאני לא רוצה".

התובע טען בחקירה כי מעולם לא היו יחסים שלא בהסכמה. וכי: "היינו קובעים ימים לשכב אפילו היה לנו דף בבית שהיא חתומה עליו שנשכב ארבע פעמים בשבוע....המון פעמים אנחנו שוכבים אנאלי ויש לי הודעות מצולמות שתמיד שאלתי אותה לפני סקס....מעולם לא היה סקס לא ברצון"

(ט) אלימות כלכלית- התובע הכריח את הנתבעת לעבוד בשתי עבודות, רכש דברים יקרים לבית ו"נכנסה לחובות" כי נאלצה לממן מחצית, גזר את האשראי והבנקט שלה כי טען שהיא בזבזנית וכשגילה שהוציאה כרטיס חדש טען שגזלה 19,000 ₪ מכספי המשפחה, שלט בחשבון הבנק שלה והעביר כספים לחשבון שלו.

התובע השיב בחקירתו במשטרה:

"היו רגעים שאין כסף יש בעיה שלקחתי אותה את.... עם המון חובות הגבלות בבנקים במהלך החודשים הראשונים של חיינו העברתי לה יותר מ40 אלף שח לסגירת חובות במהלך הזמן היא המשיכה ליצא חובות ולהעלים ממני מידע שאחד מהם היה שהיא החביאה לי כרטיס אשראי אחרי שסיכמנו שאני מנהל את הבית ושנחתוך ונזרוק את הכרטיסי אשראי ואני אדאג להעביר לה כסף לחשבון שלא תהיה בבעיה לקחתי הלוואות מהבנקים כדי לסגור את החובות שלה במקביל היא החביאה כרטיס אשראי נוסף שהיא גילתה לי מאוחר יותר כי היא נתנה לי הרשאה לחשבון שלה כי רציתי לדעת מה קורה שם כדי שאני אפרנס כי היא לא הכניסה מספיק, התגלה לי שבמשך חצי שנה היא בזבזה על שתייה אוכל וקניות 19000 שח, כל זה קרה בפני הבנים שלי היא התנצלה היא הביאה את הכרטיס אשראי שאשמיד אותו והיא ביקשה סליחה גם ממני וגם מהבנים שזה לא יקרה יותר ועד היום אני משלם עבורה את החובות שלה".

47. אבהיר כי לא נעלמה מעיני השיחה בין הצדדים לאחר חקירתו של התובע במשטרה מיום 12.10.2020 (נספח ה' לתצהיר עדותו הראשית של התובע), אך מתוכן השיחה עולה כי הנתבעת השיבה לתובע כי לא אמרה ש"עשה לה משהו סדום" (כדבריו) או "אנס אותה" או "מין אוראלי" וכי "אני גם קראתי וחתמתי ולא היה שום דבר ולא דברים כאלה". מעיון בעדותה של הנתבעת, כפי שפורטה לעיל, עולה כי הנתבעת אכן לא השתמשה במונחים "אינוס" או "מין אוראלי" או "סדום" ואף הבהירה כי המשיכה לקיים עמו יחסי מין כדי לרצותו. הנתבעת אף אמרה זאת לתובע בהמשך השיחה, כדבריה: "לא השתמשתי במילים האלה".

48. עוד לא נעלמו מעיני ההתכתבויות שהציג התובע, לפיהן הנתבעת חפצה ביחסי מין. אך אין בכך, לטעמי, כדי להוכיח כי הנתבעת לא האמינה באמיתות תלונתה. כאשר התרשמתי, מהתשתית הראייתית שהובאה לפני, כי בין הצדדים התנהלה מערכת יחסים של שליטה ואובססיות, אשר היה בה (וייאמר במלוא הזהירות) כדי לגרום לנתבעת להתנהל בכניעה, על מנת למצוא חן בעיני התובע ו/או מתוך חשש מתגובותיו. ואבהיר.

49. הנתבעת הציגה הסכמים/מסמכים שהוחלפו ו/או נערכו בין הצדדים במהלך חיי הנישואין הקצרים, אשר יש בהם כדי להצביע על מערכת יחסים כפייתית שמתאפיינת בשליטה של התובע בנתבעת:

(א) מסמך שכותרתו הבטחה/השבעה לבעלי (נספח 4 לתצהיר עדותה הראשית של הנתבעת):

"אני ת.ז. נשבעת לבעלי שכל סכום כסף שיכנס לחשבוני יועבר אוטומטית לבעלי , כולל כסף לגן + קניות. כל מה שישאר יועבר/יימשך לבעלי במזומן"

(ב) הסכם יחסי מין מיום 14.9.2019 (נספח 5 לתצהיר עדותה הראשית של הנתבעת):

בהסכם מתחייבת הנתבעת לקיים יחסי מין עם התובע משך 4 פעמים בשבוע לפחות, תוך קביעת התניות וסנקציה בגין הפרתו.

(ג) מסמך מיום 5/4/2020 (נספח 7 לתצהיר עדותה הראשית של הנתבעת)

"הבטחה שלא לשקר ולא לגנוב מבעלי או מהבנים.

אני מבטיחה היום לבעלי ולבניי שלא לשקר להם יותר לעולמי עולמים.

וכל דבר שאני רוצה/ארצה אבקש מבעלי ובעלי ישתדל לקיים את מבוקשי.

במידה ואתפס בשקר או בגניבה אני ובעלי נתגרש והילדים יישארו במשמורת של בעלי.

המכתב נכתב מרצוני החופשי ולא הוכרחתי לכתוב את המכתב הזה."

50. מסמכים אלו יש בהם כדי להצביע, לטעמי, על חולשתה של הנתבעת ושליטתו של התובע, עד כדי אלימות כלכלית ונפשית..

51. הגם כי התובע הציג הסבר, הן במשטרה והן בחקירתו הנגדית, לפיו הנתבעת "גנבה" כסף או "החביאה" כרטיסי אשראי. עצם ההתייחסות של התובע אל מעשיה של הנתבעת על שימוש בכספים המצויים בחשבונה כ"גניבה" או "בזבוז" לצורך קניות "שתייה ואוכל", הצורך להתנצל על מעשיה (אף לפני "הבנים" - אשר היו פעוטות) והצורך להיוותר נתונה לחסדיו של התובע בכל עת שתחפוץ לרכוש משהו, תוך הוספת סנקציה - לפה באם תיתפס בשקר יועברו הקטינים למשמורת התובע, יש בה כדי להעיד על אופי מערכת היחסים והשליטה המוחלטת הנתונה בידי התובע.

52. באשר להסכם ההתחייבות לקיום יחסי מין, טען התובע בחקירתו הנגדית שהמסמך ההתחייבות ליחסי מין היה בבדיחות הדעת ושהנתבעת כתבה והוא רק חתם (עמ' 45-46 לפרו').

אך, הנתבעת העידה על תגובתו של התובע, באם לא עמדה בהסכם או בדרישתו של התובע לקיום יחסי מין:

"עו"ד קלי: או-קיי, עכשיו זאת אומרת, האובססיביות לגבי המין והצורך שלו לקיים יחסים ומשם התולדה של אותו ההסכם המפורסם שאני כבר לא אקריא ממנו, או-קיי? מה היה קורה אם היית אומרת לו 'לא היום, אני עייפה'?

העדה, גב' :..... אז הוא היה רב אתי
עו"ד קלי: הוא היה רב איתך?
העדה, גב' : כן. בהודעות הכל היה כתוב 'מאמי, אשתי היקרה, אני מבין, את עייפה, פעם אחרת', אבל הוא היה רב איתי, היה רב איתי יפה מאוד, בהודעות הכל יפה, הכל ורוד, גם אני יכולה וכתבתי דברים מאוד יפים בהודעות, אבל בשורה התחתונה, הבן-אדם הזה היה מתעלל בי.

עו"ד קלי: אני רוצה לשאול אותך, אם את כותבת לו "בעלי היקר, היום בא לי שתזין אותי בתחת", זה גם משהו שכפו עלייך?
העדה, גב' : כי אלו משפטים שהייתי צריכה לומר, הייתי צריכה לומר את המשפטים האלה כדי לרצות אותו, כדי שכשהוא יחזור הביתה מהעבודה, אני אבשל לו אוכל חם, אני אחכה לו ערומה במיטה כדי שהוא יוכל לשכב איתי, גם כשאני עייפה, גם כשאני בחודש שמיני של ההיריון שלי."

(עמ' 82 לפרו' שורות 18-32).

אציין כי מצאתי עדותה של הנתבעת מהימנה ואף מתיישבת את מכלול הראיות שהובאו לפני ועם הרושם בדבר אופי מערכת היחסים בין הצדדים.

53. לאור האמור, לא מצאתי כי עלה בידי התובע להוכיח, כי הנתבעת לא האמינה באמיתות תלונתה. הנתבעת הוכיחה, באופן פוזיטיבי, כי האמינה באמת ובתמים בנכונות התלונה

הפרסום בפייסבוק:

54. בניגוד לנטען בכתב התביעה, הנתבעת לא פרסמה פוסט עצמאי בפייסבוק אלא תגובה לפוסט שפורסם.
55. הנתבעת הגיבה לפרסום פוסט בפייסבוק לגבי ארוע ניסיון הרצח של שירה איסקוב.
- בתגובתה גינתה הנתבעת את מעשה הרצח וקראה לדווח לגורמי הרשויות אודות נשים חוות אלימות, והוסיפה:
- "מי שמכיר אותי יודע את הסיפור שלי ואת הכאב שלי את הנפש שלי שפצעו אותה וריסקו אותה, דרכו עליה, וגרמו לה להיות סמרטוט בכל מלוא המובן אחרי שאזרתי אומץ ויצאתי עם שני ילדי ממעגל האלימות שכלל אלימות מילולית, נפשית, כלכלית, פיזית. ברחתי משם אמנם אחרי שלוש שנים אבל הצלחתי לצאת משם- כי מי יודע איך הסיפור שלי- של..... היה נגמר?"**
56. בפסיקה נקבע כי אף תגובה לפוסט עשויה להוות לשון הרע כהגדרתו בחוק. (ר': [ע"א - 35757-10](#) [16 נידילי תקשורת בע"מ נ' שאול \[נבו\]](#) (16.1.2019): [רע"א 3086/17](#) ביהמ"ד נ' מרקוס [נבו] (18.5.2017)).
57. הנתבעת מתארת בתגובתה לפוסט מערכת יחסים כנועה, שכללה אלימות, נפשית, כלכלית ופיזית.
58. כפי שפורט בהרחבה לעיל, ולאור התרשמותי בדבר אופי מערכת היחסים בין הצדדים, מצאתי כי חלה על הנתבעת בגין פרסום זה, הגנת "אמת דיברתי", מכח **סעיף 14 לחוק, הקובע:**
- "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי: הגנה זו לא תישלל בשל כך שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".**
59. כאמור, התשתית הראייתית שהובאה לפני הצביעה על מערכת יחסים של שליטה וכניעה, ואף כדי אלימות, למצער, כלכלית ונפשית.
- עזיבת הנתבעת את הבית, בחשאי, יחד עם שני הקטינים, כאשר התובע בעצמו מסר בחקירתו במשטרה כי אף אינו יודע היכן היא נמצאת, יש בה כדי לתמוך באמור בתגובתה של הנתבעת לפוסט כי "ברחה".
60. אין חולק כי לתגובה לפוסט אף יש עניין ציבורי, כאשר התגובה נגעה לסוגיית אלימות במשפחה וקראה לציבור לדווח לרשויות, על מנת לסייע לנשים לצאת ממעגל האלימות.

הראיון בטלוויזיה

61. הנתבעת השתתפה בפאנל בתכנית טלוויזיה ושייכה את עצמה למעגל הנשים המוכות.
62. התובע העיד, בחקירתו הנגדית, על אופן בו נודע לו על הראיון:

- עו"ד דקל: ראית את תוכנית הטלוויזיה?
- העד, מר: אחרי מספר חודשים, אמא שלי צלצלה אליי ועידכנה אותי שהיא לא רצתה לעדכן אותי ולספר לי כי זה היה מכאיב לי והם הפנו אותי לקישור וראיתי והזדעזעתי.
- עו"ד דקל: או-קיי. כמה זמן אחרי ששודרה תוכנית הטלוויזיה עד שאמא שלך התקשרה אליך, פחות או יותר?
- העד, מר: מספר חודשים עד שנה.
- עו"ד דקל: עד שנה. כלומר שעד שאמא שלך התקשרה אליך לא ידעת מזה?
- העד, מר: לא ידעתי.
- עו"ד דקל: אף אחד לא פנה אליך לגבי תוכנית הטלוויזיה?
- העד, מר: לא.
- עו"ד דקל: כלומר שאף אחד לא ידע ואף אחד לא בא אליך?
- העד, מר: ידעו, אבל לא אמרו לי, אני עונה לך.
- עו"ד דקל: יכול להיות, אבל אף אחד לא התקשר אליך ואמר לך '.....', ראינו את גרושתך בטלוויזיה, מה זה צריך להיות, מה זה?'
- העד, מר: ידעו ולא אמרו לי.
- עו"ד דקל: כלומר, שעד שאמא שלך לא אמרה לך, אתה לא ידעת.
- העד, מר: נכון."

(עמ' 59 שורות 5-6)

.....

- עו"ד דקל: האם אחרי שראית, שמעת איזושהי מילה בסרטון ש.....מזכירה את שמך או משהו? היה שם איזה אזכור לשם שלך?
- העד, מר: זה שהיא הופיעה זה מספיק, לא צריך,
- עו"ד דקל: אבל אנחנו שוב חוזרים לזה, שלא ידעת.
- העד, מר: איני זוכר את הפרטים המדויקים, אבל זה שהיא הופיעה והזכירה את הילדים, אנשים יודעים ומקשרים.
- עו"ד דקל: היא אמרה את השמות של הילדים? מישהו התקשר אליך ואמר לך '.....', ראינו את היא הזכירה את הילדים שלך?'
- העד, מר: הרגע אמרתי לך,
- עו"ד דקל: אתה תענה לי כמה פעמים שאני אשאל ולא תגידי לי "הרגע", שאלתי אותך, כלומר, שאנחנו יכולים לסכם שעד שאמא שלך לא פנתה אליך אחרי כמעט שנה, לא ידעת.
- העד, מר: ידעו ולא אמרו.
- עו"ד דקל: ידעו ולא אמרו. מאיפה אתה יודע?
- העד, מר: כי אמרו לי לאחר מכן.
- עו"ד דקל: איך אמרו לך לאחר מכן? לאחר שאתה פנית.
- העד, מר: נכון, אנשים שאהבו אותי לא רצו להרחיב לי יותר מדי.

עו"ד דקל:	מי הם למשל?
העד, מר :	חברים שלי.
עו"ד דקל:	שם אחד.
העד, מר :	את צריכה אותם? הם לא פה כרגע, זה לא רלוונטי.
עו"ד דקל:	סתם, רוצה לדעת, למה? אבל היה פה החבר הכי טוב שלך, הוא ידע מזה?
העד, מר :	יש לי הרבה חברים טובים.
עו"ד דקל:	היום היה פה החבר הכי טוב שלך, הוא ידע מזה?
העד, מר :	יש לי הרבה חברים טובים.
עו"ד דקל:	שאלתי אם החבר הכי טוב שלך, 20 שנה שהוא יודע מי אתה והכל, הוא ידע על התוכנית הזאת?
העד, מר :	יש לי הרבה חברים, גברתי.
עו"ד דקל:	הבנתי אותך. אבל אתה פנית לתוכנית בשמך הפרטי, עם שם המשפחה שלך, אתה זה שפנית לתוכנית,
העד, מר :	מתי פנית?
עו"ד דקל:	אחרי שנה, כי שנה שלמה לא ידעת.
העד, מר ג:	מיד שראית את התוכנית הזאת,"
(עמ' 59 לפרו')	

63. כך או כך, לאור האמור לעיל ביחס לפרסום בפייסבוק, סבורני כי גם בגין הראיון בטלוויזיה עומדת לנתבעת ההגנה בדבר "אמת דיברתי", נוכח התרשמותי באשר לאופי מערכת היחסים שהתנהלה בין הצדדים ולאור העניין הציבורי הקיים לצורך המאבק באלימות במשפחה ולמען סיוע לנשים ביציאה ממעגל האלימות.

לסיכום:

התביעה נדחת - על כל ראשיה.

התובע ישלם לנתבעת הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסך 30,000 ₪. הסכום ישולם תוך 30 ימים, שאם לא כן יישא הפרשי ריבית והצמדה כדין.

פסק הדין יישלח לצדדים.

ניתן היום, י"ט תמוז תשפ"ו, 04 יולי 2026, בהעדר הצדדים.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה